

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce Statutárního města Hradce Králové, se sídlem v Hradci Králové, Československé armády 408, proti žalovanému Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, se sídlem v Brně, tř. Kpt. Jaroše 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 18.4.2007, č.j. R036/2007/02-07654/2007/310-Šp,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovanému se nepřinává náhrada nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16.5.2008, č.j. 62 Ca 14/2007-50.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou se žalobce u Krajského soudu v Brně domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 18.4.2007, č.j. R036/2007/02-07654/2007/310-Šp, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 8.1.2007, č.j. S249/05-21310/2006/510-če.

I. Podstata věci

Předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže svým rozhodnutím ze dne 18. 4. 2007 zamítl žalobcův rozklad proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 8. 1. 2007, kterým byl žalobce, jako zadavatel veřejné zakázky „Zajištění nakládání s komunálním odpadem, včetně zajištění provozování sběrných dvorů, pro Statutární město Hradec Králové“ shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 102 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách (dále též „ZVZ“). Žalobce totiž uzavřel smlouvu s vybraným uchazečem, přičemž nedodržel postup pro přidělení veřejné zakázky tím, že neomezil rozsah požadovaných informací o kvalifikaci dodavatelů pouze na informace bezprostředně související s předmětem veřejné zakázky, přičemž uvedený postup žalobce mohl ovlivnit stanovení pořadí nabídek. Tímto jednáním tak diskriminujícím způsobem omezil okruh potenciálních dodavatelů, čímž porušil § 30 odst. 3 ZVZ.

Za informaci bezprostředně nesouvisející s veřejnou zakázkou, která diskriminujícím způsobem omezila okruh potenciálních dodavatelů, považoval žalovaný ničím neodůvodněný požadavek žalobce na minimální počet technických zařízení, uvedený v zadávací dokumentaci. Jestliže žalobce v zadávací dokumentaci nspecifikoval velikost zařízení adekvátně k předmětu plnění veřejné zakázky, pak požadavek na minimální počet zařízení postrádá jakýkoliv objektivní smysl, neboť o způsobilosti uchazeče plnit veřejnou zakázku rozhodoval pouze fakt dispozice s určitým počtem zařízení, bez ohledu na to, o jaká zařízení se jedná a zda budou pro předmět veřejné zakázky využitelná. Za popsané jednání uložil žalovaný žalobci pokutu ve výši 700 000 Kč.

II. Shrnutí procesních stanovisek účastníků

Žalobce považuje napadená správní rozhodnutí v obou stupních za nezákonná. Domnívá se totiž, že požadavky na prokázání technické kvalifikace dodavatelů byly v zadávací dokumentaci stanoveny v souladu se zákonem. Žalobce má za to, že je jen na volbě zadavatele, jaké zákonné varianty k prokázání kvalifikace zvolí. V rámci těchto variant [§ 3 odst. 1 písm. c) body 1 - 8 ZVZ] se však od znění zákona nesmí odchýlit (§ 3 odst. 2 ZVZ) (pozn. soudu: žalobce má nepochybně na mysli § 33 ZVZ, který se týká kvalifikačních kritérií, a nikoli § 3 ZVZ, který v žalobě uvedl). Z § 33 odst. 1 písm. c) bod 3 ZVZ podle žalobce vyplývá, že mohl požadovat prokázání přehledu technického vybavení, tedy jeho počtu, přičemž možnost požadovat další parametry zařízení zakotvena není, tudíž není přípustná. Tam, kde zákonodárce bližší specifikaci při prokazování kvalifikace dodavatelů připustil, to také do zákona výslovně zakotvil. K tomu poukázal na § 33 odst. 1 písm. c) bod 2 ZVZ.

Žalobce zdůrazňuje, že postupoval i v souladu s dosavadní rozhodovací praxí žalovaného, neboť ten v rozhodnutí ze dne 9. 3. 2005, č. j. VZ/S17/05-151/941/05-če, konstatoval, že „*vymezení odpovídající úrovně v rámci zvoleného způsobu prokazování způsobilosti zájemců, (...) je zadavatel povinen uvést konkrétně a jednoznačně*

v oznámení zadávacího řízení (např. určitou konkrétní výši dosaženého obrátu ve vztahu k předpokládané ceně předmětu veřejné zakázky, dispozicí určitého technického zařízení pro provedení předmětu veřejné zakázky apod.)“. Žalobce má za to, že jeho požadavek směřoval k doložení dispozice s určitými technickými zařízeními pro plnění předmětu veřejné zakázky. Podle žalobce tak napadené rozhodnutí odporuje zásadě předvídatelnosti rozhodování správního orgánu a zásadě shodného rozhodování skutkově obdobných případů podle § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Žalobce dále připomíná, že je povinen zajistit odstranění všech odpadů, o nichž to stanoví příslušný zákon, a že vzhledem k obecnému dopadu této povinnosti není možné stanovit množství a druh odpadů a tím i potřebné kapacity příslušných zařízení. Požadavek žalovaného na vymezení technické kvalifikace pomocí kapacity zařízení pro odstraňování odpadu tak není reálný.

Žalobce má dále za to, že je napadené rozhodnutí vnitřně rozporné, neboť na str. 16 v odst. 43 žalovaný uvádí, že „nikdy nebylo vysloveno, že zadavatel je povinen stanovovat požadavky na technickou způsobilost uchazečů pomocí kapacity či velikosti technických zařízení“, a v dalším textu, zejména na str. 17 v odst. 44 a 46, na str. 19 v odst. 52 nebo na str. 20 v odst. 57 však konstatuje, že „dokazování zaměřil na otázku kapacity zařízení pro odstraňování odpadů“. Žalobce zdůrazňuje, že se předmětným řízením „prolíná“ myšlenka žalovaného, že požadavek na prokázání technické způsobilosti uchazeče měl být žalobcem stanoven nikoli jako přehled zařízení pro odstraňování odpadů a dalšího technického vybavení pro nakládání s odpady, ale mělo být požadováno stanovení celkové kapacity takového zařízení či vybavení. Žalobce poukazuje na to, že kritérii, kterými je možné zařízení popsat, může být celá řada a argumentace o chybějících kritériích by tedy žalovaným mohla být použita téměř v každém případě. Žalovaný vůbec neuvedl, z jakého výkladu § 33 odst. 1 písm. c) bod 3 ZVZ vycházel, pouze opakovaně tvrdil, že bez stanovení požadavku na uvedení kapacity zařízení nelze schopnost uchazeče plnit veřejnou zakázku prokázat. Takový postup podle názoru žalobce odporuje požadavkům zakotveným v § 68 odst. 3 správního řádu, který výslovně ukládá uvést v odůvodnění rozhodnutí jakými úvahami se správní orgán při výkladu právních předpisů řídil.

V neposlední řadě žalobce namítá, že jeho požadavek na prokázání technické způsobilosti nesměřoval k prokázání požadovaného počtu zařízení do budoucna, ale za období roku 2004. S tímto žalobcovým tvrzením se žalovaný vůbec nevypořádal. Žalobce chtěl předmětným požadavkem zajistit, aby se o veřejnou zakázku hlásili pouze uchazeči, kteří jsou na trhu nakládání s odpady již zavedení a nikoli ti, kteří by byli pro tuto zakázku účelově vytvořeni. S tím souvisí i to, že podmínky směřující do minulosti mohl splnit každý, a to například podáním společné nabídky s jiným subjektem. Žalovaný tedy porušil i § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. Předmětný požadavek žalobce považuje za nezbytný s ohledem na složitost právní úpravy v oblasti nakládání s odpady a s ohledem na povinnosti žalobce coby původce odpadů ve smyslu zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, a i s ohledem na „množící se případy neplnění všech zákonných povinností společnostmi zabývajícími se nakládáním s odpady, ať už se tak děje z důvodu dumpingových cen nepostačujících k řádnému plnění povinností v této oblasti nebo

proto, že společnosti nedisponují potřebnými zařízeními na úpravu a odstranění odpadů“.

Žalobce dále namítá, že již během správního řízení poukazoval na to, že při stanovení požadavků na kvalifikaci uchazečů vycházel z evropské legislativy upravující nakládání s odpady, kde základním principem je ochrana zdraví lidí, jakož i ochrana životního prostředí. Poukazoval také na konkrétní předpisy, které tyto principy zdůrazňují (nařízení Evropského parlamentu a Rady ES č. 1013/2006 ze dne 14. 5. 2006, o přepravě odpadů). Dále upozornil, že podle rozhodnutí Rady 2003/33/EC, které bylo implementováno do českého právního řádu vyhláškou č. 294/2005 Sb., o podmínkách ukládání odpadů na skládky a jejich využívání na povrchu terénu, se zásadním způsobem změnila podmínky skládkování v Evropské unii (např. zákaz společného skládkování nebezpečných a komunálních odpadů). Podle žalobce tak bylo zřejmé, že některé skládky budou muset přehodnotit svoji další činnost a proto požadoval, aby uchazeč doložil možnost disponovat více zařízeními. S argumentací týkající se předpisů o nakládání s odpady se však žalovaný vypořádal pouhým konstatováním, že se „nemůže zabývat odbornými otázkami odpadového hospodářství“ (str. 18, odst. 47 napadeného rozhodnutí). Podle žalobce je takový postup za dané situace, kdy předmět veřejné zakázky s těmito otázkami úzce souvisí a zmíněné předpisy se odrazily v zadávací dokumentaci, v rozporu s § 2 odst. 1 správního řádu, neboť tyto argumenty nelze zcela přehlížet. Navrhuje proto správní rozhodnutí obou stupňů zrušit. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí a požaduje její zamítnutí. Je toho názoru, že svůj závěr o tom, že žalobce nesplnil povinnost uvedenou v § 30 odst. 3 ZVZ dostatečně odůvodnil v napadeném rozhodnutí. Žalobní argumenty prakticky opakují námitky rozkladu, s nimiž se žalovaný řádně zabýval. Zdůrazňuje, že k porušení ZVZ žalobcem nedošlo tím, že požadoval přehled technického vybavení, kterým bude uchazeč disponovat při poskytování služeb, ale tím, že jeho požadavek na minimální počet zařízení k likvidaci odpadu a nakládání s ním (pět) sám o sobě, bez další specifikace pomocí objektivně stanovitelných parametrů (např. jejich kapacita nebo velikost), nesouvisí s předmětem veřejné zakázky. Podle žalovaného tak mohlo dojít k situaci, kdy kvalifikační požadavky nesplnil dodavatel, který by disponoval jen např. čtyřmi zařízeními, přestože by tato zařízení měla dostatečnou kapacitu ke splnění předmětu veřejné zakázky. Nelze vyloučit ani situaci, kdy by jiný uchazeč doložil ve své nabídce dispozici s více než pěti zařízeními, avšak kapacita těchto zařízení by nedosahovala ani kapacity čtyř zařízení, nabídnutých dříve zmíněným uchazečem.

Žalovaný nesouhlasí s tím, že by se odchýlil od předchozí rozhodovací praxe, naopak dané rozhodnutí na předchozí praxi navazuje a je s ní v souladu. Žalovaný uvádí, že dokazování bylo mj. zaměřeno na zjištění, zda zařízení k odstraňování odpadů mají či nemají jednotnou kapacitu. Kdyby vyšlo v průběhu dokazování najevo, že existuje standardizovaná podoba a velikost „zařízení k nakládání s odpady“ či „zařízení k likvidaci odpadů“, pak by požadavek žalobce na minimální počet zařízení mohl mít své opodstatnění. Bylo však zjištěno, že předmětná zařízení (např. skládky

nebo spalovny odpadů) mají kapacitu různou. Svoje rozhodnutí za vnitřně rozporné nepovažuje. Poukazuje na to, že odůvodnění rozhodnutí je pro větší přehlednost rozděleno na několik částí, přičemž nelze vytrhávat jeho jednotlivé body z kontextu celého rozhodnutí. V této souvislosti žalovaný poukazuje zejména na body 41, 43 a 49, které shrnují argumenty do stručných závěrů. Žalovaný nesouhlasí ani s tím, že by neuvedl, jak vykládal § 33 odst. 1 písm. c) ZVZ. Podle jeho názoru skutkový popis případu a vyřízení všech námitek rozkladu podává dostatečný výklad tohoto ustanovení. Otázka, zda žalobce požadoval přehled o technickém vybavení za rok 2004 nebo v době plnění předmětu zakázky, nemá podle žalovaného žádný vliv na posouzení případu. Navrhl proto žalobu zamítnout a i on na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

III. Podstatné skutečnosti

Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce dne 29. 6. 2005 uveřejnil oznámení zadávacího řízení za účelem zadání nadlimitní veřejné zakázky „Zajištění nakládání s komunálním odpadem, včetně zajištění provozování sběrných dvorů, pro statutární město Hradec Králové“ formou otevřeného zadávacího řízení. V zadávací dokumentaci - v příloze č. 12 „Způsob prokazování kvalifikace uchazečů“ pod bodem 4 „Kritéria a doklady pro prokazování technické způsobilosti“ upřesnil žalobce požadavek na technickou způsobilost uplatněný v oznámení takto: *„uchazeč splní kvalifikační kritéria technické způsobilosti předložením následujících dokladů (...) (...) přehledu o průměrném počtu technického vybavení, zpracovaného podle kategorií: dopravní prostředky pro nakládání s odpady, zařízení k odstraňování komunálních odpadů, ostatní zařízení pro nakládání s komunálními odpady (jako např. dotřídovací linka, kompostárna, kontinuální lisovací zařízení) užívaného a provozovaného uchazečem za období roku 2004 a to ve formě čestného prohlášení. Kriterium: celkový minimální počet dopravních prostředků pro nakládání s odpady musí být 70 ks, celkový minimální počet zařízení k odstraňování komunálních odpadů musí být 5 ks, celkový minimální počet ostatních zařízení pro nakládání s odpady musí být 5 ks.“*

Zadavatel obdržel dvě nabídky, přičemž komise pro posouzení a hodnocení nabídek vyřadila nabídku uchazeče ACE CZ odpadové hospodářství, s. r. o., z důvodu nesplnění zadávací dokumentace. Nesplnění zadávací dokumentace bylo spatřováno právě v tom, že uvedený uchazeč doložil dispoziční oprávnění pro 2 zařízení k likvidaci komunálního odpadu, ačkoliv zadávací dokumentace požadovala alespoň 5 těchto zařízení. Smlouvu na veřejnou zakázku žalobce uzavřel s druhým uchazečem.

Z obsahu soudního spisu vyplynulo, že o žalobcově žalobě již zdejší soud rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 16. 5. 2008, č. j. 62 Ca 14/2007 - 50, kterým napadené rozhodnutí předsedy žalovaného zrušil, neboť dovodil, že žalobce stanovil v zadávací dokumentaci kvalifikační kritéria na prokázání technické způsobilosti v souladu s § 33 odst. 1 písm. c) bodu 3 ZVZ. Podle názoru soudu nebylo možné zadavatele za takto stanovené požadavky sankcionovat podle § 30 odst. 3 ZVZ, neboť

toto ustanovení nemá sloužit k tomu, aby zadávací dokumentace byla z hlediska kvalifikačních předpokladů či kritérií co nejpřesnější, ale k tomu, aby zadavatel nediskriminoval ostatní dodavatele např. v tom smyslu, že bude požadovat nadbytečné informace o kvalifikaci dodavatelů, které nemají bezprostřední vztah k předmětu veřejné zakázky. Dané ustanovení nelze použít způsobem, který zvolily správní orgány, tj. k upřesnění kvalifikačních kritérií.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 9. 7. 2009, č.j. 9 Afs 87/2008-81, tak, že rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud poukázal na to, že se *„krajský soud při posuzování žalobou napadeného rozhodnutí ubíral nesprávným směrem. Oprávnění uchazeče prokázat splnění kvalifikačních kritérií přehledem resp. výčtem technického vybavení, které považoval krajský soud za klíčové, nelze ztotožňovat se způsobem, kterým má být ve smyslu zákona o veřejných zakázkách vedeno zadávací řízení. Krajský soud zcela pominul zásadní skutečnost, že uvedená sankce byla zadavateli uložena za porušení § 30 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách ve vazbě na § 25 téhož zákona.“* Podle Nejvyššího správního soudu lze nastavení technických kvalifikačních předpokladů, které nemají žádnou vazbu na předmět a rozsah požadované zakázky ve smyslu § 30 ZVZ, ale znemožní některým dodavatelům ucházet se o veřejnou zakázku, považovat za skrytou formu nepřipustné diskriminace v zadávacích řízeních ve smyslu § 25 ZVZ.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále též „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), přitom jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a shledal, že žaloba není důvodná. Ve věci přitom rozhodl bez jednání za podmínek stanovených v § 51 odst. 1 s. ř. s.

Krajský soud předně považuje za nezbytné poukázat na to, že je podle § 110 odst. 3 s. ř. s. v daném řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, vysloveným ve výše popsaném rozsudku ze dne 9. 7. 2009, č. j. 9 Afs 87/2008-81.

V dané věci je klíčovou otázkou posouzení toho, zda způsob, kterým žalobce vymezil prokazování technické způsobilosti (kvalifikační kritéria) potenciálních dodavatelů v zadávací dokumentaci, je či není v rozporu s § 30 odst. 3 větou poslední ZVZ v návaznosti na § 25 odst. 1 ZVZ. Tuto otázku však již jednoznačně zodpověděl Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku.

Nejvyšší správní soud na základě účelu zadávacího řízení (zabezpečení hospodářské soutěže o předmět veřejné zakázky a tím dosažení efektivního nakládání s prostředky z veřejných rozpočtů) dovedl, že v případě dalších kvalifikačních kritérií

(jimiž zadavatel vymezí odpovídající úroveň finanční, ekonomické a technické způsobilosti dodavatele a zabezpečení jakosti podle druhu, rozsahu a složitosti zadávané veřejné zakázky) dává ZVZ „zadavateli volbu, zda tuto část kvalifikace použije či nikoliv. (...) Rozhodne-li se však zadavatel tato další kvalifikační kritéria použít, pak mu zákon ukládá povinnost, aby je vymezil nejen obsahově (výběr z možných je uveden v § 32, § 33 a § 37 zákona o veřejných zakázkách), ale současně aby vymezil i jejich úroveň odpovídající charakteru a rozsahu zadávané veřejné zakázky“. Zadavatel tedy musí pečlivě vážit, jaké minimální kvalifikační požadavky jsou pro provedení jím zadávané veřejné zakázky nezbytné. Musí se přitom vyvarovat všech požadavků, které s předmětem zadávané zakázky nesouvisí věcně či bezprostředně. Na druhou stranu je zadavatel povinen, v rámci dodržení principu transparentnosti, stanovit určité prahové hodnoty, které konkrétněji specifikují stanovená kvalifikační kritéria. Stanovení kvalifikačních kritérií však nemůže vést k bezdůvodnému omezení možnosti dodavatelů účastnit se zadávacího řízení, či k jakémukoliv zvýhodnění některého z potenciálních dodavatelů.

Ve vztahu k danému případu Nejvyšší správní soud poukázal na to, že způsob, kterým měli potenciální dodavatelé prokázat splnění kvalifikačních předpokladů, tj. prokázat dispozici „se zadavatelem stanoveným počtem technických zařízení, sám o sobě nevypovídá nic o způsobilosti jednotlivých uchazečů danou zakázku splnit. Technická zařízení k likvidaci odpadu mohou být různého typu (skládka, spalovna odpadů, kompostárna v případě zařízení na odstraňování komunálních odpadů; autovrakoviště, sběrný kovů, sběrný nebezpečných složek odpadu v případě ostatních zařízení pro nakládání s odpady), mohou se lišit jak způsobem, jakým je odpad zpracován, tak kapacitou. (...) Zadavatelem stanovený minimální počet požadovaných technických zařízení nemá nejen přímou souvislost s předmětem veřejné zakázky, ale ani žádnou vypovídací schopnost ve vztahu ke kvalifikaci, která je vzhledem k předpokládanému objemu zadávané zakázky nezbytná pro její řádné splnění. Není-li v zadávací dokumentaci blíže specifikováno, o jaké druhy zařízení s jakou kapacitou (schopností odstranit určité množství odpadu v určitém čase) se má jednat, nemá zadavatelem vyžadovaný limit žádné objektivní opodstatnění. Dokonce není ani zřejmé, z jakého důvodu je požadovanou zakázku způsobilý splnit pouze dodavatel disponující právě požadovanými 5 kusy blíže nespecifikovaných zařízení k likvidaci odpadu. Nelze ani vyloučit, že by kapacitně k pokrytí potřeby zadávané služby postačovalo méně technických zařízení, než požadoval zadavatel, avšak s ohledem na zadavatelem ničím nepodložený stanovený počet se někteří z potencionálních dodavatelů do soutěže o danou veřejnou zakázku vůbec nepřihlásili“.

Nejvyšší správní soud tedy uzavřel s tím, že zadavatel nemůže nastavovat prahové hodnoty kvalifikačních požadavků podle své libovůle, ale je nutné je vymezit přiměřeně k zadávané zakázce, neboť ani v této oblasti nemůže vytvořit diskriminační prostředí, tj. nastavit úroveň bez ohledu na rozsah zadávané veřejné zakázky. Žalobcův postup v dané věci tedy shledal rozporným s § 30 odst. 3 ve vazbě na § 25 ZVZ, neboť nastavení technických kvalifikačních předpokladů, které nemají žádnou vazbu na předmět a rozsah požadované zakázky ve smyslu § 30 ZVZ, ale znemožní některým

dodavatelům ucházet se o veřejnou zakázku, považoval za skrytou formu nepřipustné diskriminace v zadávacím řízení.

Podle názoru zdejšího soudu na uvedeném nic nemění ani to, že se požadavek žalobce na prokázání technické způsobilosti vztahoval k prokázání dispozice se zařízeními pro rok 2004 a nikoli do budoucnosti. Stále se totiž jedná o požadavek diskriminační. Rovněž je ve vztahu k popsanému závěru nepodstatné, zda se žalovaný touto otázkou ve svém rozhodnutí výslovně zabýval či nikoli. V daném případě navíc žalobce v podaném rozkladu žádnou konkrétní námitku tohoto znění nevznnesl a předseda žalovaného se tak nebyl povinen k této otázce vyjadřovat (§ 89 odst. 2, § 152 odst. 4 správního řádu).

Pokud dále žalobce poukazuje na to, že není schopen stanovit množství a druh odpadů a tím i potřebné kapacity příslušných zařízení, neboť je povinen odvážet veškeré odpady, nelze se s ním ztotožnit. Jistě lze souhlasit s tím, že přesné určení množství a sortimentu odpadů do budoucnosti je značně problematické až nemožné, nicméně soud je toho názoru, že žalobce je nepochybně schopen – a to alespoň v hrubých rysech - odhadnout předpokládané minimální množství i kategorie odpadů, jejichž odstranění bude povinen zajistit. Může totiž vycházet nejen z obecných údajů o počtu jeho obyvatel a dalších osob na jeho území, při jejichž činnosti odpad vzniká, ale též z údajů o množství vyprodukovaného odpadu na jeho území v předchozích letech. Ostatně součástí zadávací dokumentace je jako příloha č. 6 „Přehled o produkci odpadů statutárního města Hradec Králové za rok 2004“. Podle názoru soudu tak žalobci nic nebránilo, aby požadovaná zařízení v tomto smyslu konkretizoval.

Domnívá-li se žalobce, že se žalovaný odchýlil od své předchozí rozhodovací praxe a porušil tak zásadu předvídatelnosti svého rozhodování, nemůže s ním zdejší soud souhlasit. Podle názoru soudu se totiž žalovaný nijak neodchýlil od závěru obsaženém v žalobcem citované části rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2005, neboť i v dané věci platí, že zadavatel je povinen „*uvést konkrétně a jednoznačně v oznámení zadávacího řízení (např. ... dispozicí určitého technického zařízení pro provedení předmětu veřejné zakázky apod.)*“. Dovozuje-li tak žalobce svoje oprávnění stanovit v rámci kvalifikace konkrétně a jednoznačně požadavek dispozice s určitým technickým zařízením pro provedení veřejné zakázky, má jistě pravdu. V daném případě však žalobce kvalifikační požadavky na technické zařízení nejen, že neuvedl konkrétně a jednoznačně, neboť požadavek na 5 ks zařízení k odstraňování komunálních odpadů a 5 ks ostatních zařízení pro nakládání s odpady nelze považovat za konkrétní a jednoznačné uvedení. Navíc, jak poukázal Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozhodnutí, se nejedná pro tuto nekonkrétnost ani o požadavek na technické zařízení pro provedení předmětu veřejné zakázky, ale o požadavek, který s předmětem zakázky bezprostředně nesouvisí. Porušení zásady zakotvené v § 2 odst. 4 správního řádu tak soud neshledal.

Ani s námitkou vnitřní rozpornosti napadeného rozhodnutí se soud neztotožnil. Jak plyne z odst. 43 tohoto rozhodnutí, na nějž žalobce poukazuje, žalovaný zdůraznil, že žalobce nepostihl za to, že „neuvedl kapacity či velikosti požadovaných zařízení“,

ale za to že „neomezil rozsah požadovaných informací o kvalifikaci dodavatelů pouze na informace bezprostředně související s předmětem veřejné zakázky“. Žalovaný poukázal na to, že nikdy neuvedl, že by zadavatel měl vždy povinnost stanovovat „požadavky na technickou způsobilost uchazečů pomocí kapacity či velikosti technických zařízení“. Naopak od počátku tvrdil, že za situace, kdy žalobce jako požadavek kvalifikace uchazeče stanoví dispozici surčítým minimálním počtem zařízení, která nebyla co do druhu ani kapacity blíže specifikována, je povinen tento požadavek doplnit o další skutečnosti, které jej objektivizují.

Z uvedeného má tedy soud za to, že podle názoru žalovaného bylo plně na žalobci, pomocí jakých kritérií by tyto svoje požadavky konkretizoval. Jestliže pak dále žalovaný v rozhodnutí uvádí, že žalobcův nekonkretizovaný požadavek „nemá své opodstatnění, pokud není současně definováno, o jaký typ zařízení se jedná a jakou má kapacitu“ a k tomu také zaměřil další dokazování, nic to na uvedeném nemění. Žalovaný totiž vybral dvě nejvíce se nabízející charakteristiky či vlastnosti, které mohou žalobcem požadovaná zařízení ve vztahu k předmětu plnění veřejné zakázky blíže konkretizovat. Požaduje-li žalobce – jako zadavatel veřejné zakázky týkající se nakládání s odpady – aby uchazeč měl v dispozici zařízení k odstraňování odpadů, je přeci nanejvýš logické toto zařízení specifikovat typem (tedy přesnějším uvedením o jaké zařízení se má konkrétně jednat) a rovněž kapacitou (tedy jaké množství odpadů, případně jakých je schopno pojmout). Je tedy zcela logický závěr žalovaného uvedený v odst. 52, že pro posouzení, zda je uchazeč technicky způsobilý předmět veřejné zakázky splnit, je rozhodující kapacita požadovaných zařízení, neboť ta musí být taková, aby byla schopna pokrýt produkci odpadu předpokládanou zadavatelem. Rozhodnutí žalovaného tedy soud v tomto ohledu nepovažuje za vnitřně rozporné, ale naopak za souladné a logické.

Podle názoru soudu nelze souhlasit se žalobcem ani v tom, že by napadené rozhodnutí postrádalo úvahy, kterými se správní orgán řídil při výkladu § 33 odst. 1 písm. c) bod 3 ZVZ. Podle citovaného ustanovení prokazuje uchazeč technickou způsobilost u veřejné zakázky na služby přehledem o technickém vybavení, kterým bude uchazeč vybaven při poskytování služeb. Je sice pravdou, že v rozhodnutí není na jednom místě proveden zevrubný výklad tohoto ustanovení, nicméně z výše popsaného shrnutí závěrů v napadeném rozhodnutí, jakož i z rozhodnutí vydaného v prvním stupni správního řízení (zejména z jeho str. 9 a 10), je jednoznačně zřejmé, jakým způsobem žalovaný uvedené ustanovení vyložil i z jakého důvodu. S ohledem na charakter předmětu veřejné zakázky a smysl zadávacího řízení (zejména pak s ohledem na zásadu nediskriminace) vyložil předmětné ustanovení tak, že nelze požadovat prokázání technické způsobilosti pouze počtem zařízení, nýbrž je třeba tato zařízení blíže konkretizovat, např. jejich „minimální kapacitou, aby byla schopna pokrýt produkci odpadu předpokládanou zadavatelem“. Přestože se tedy žalovaný výslovně nevyjádřil, jakou výkladovou metodu v daném případě použil ani předmětné ustanovení důkladně „nerozebral“ na jednom místě svého rozhodnutí, jsou z celkového kontextu napadeného rozhodnutí dostatečně zřejmé úvahy, kterými se při výkladu § 33 odst. 1 písm. c) bod 3 ZVZ řídil. Porušení § 68 odst. 3 správního řádu tak shledáno nebylo.

Soud nezjistil žádné pochybení na straně žalovaného ani pokud jde o jeho vypořádání se se žalobcovou argumentací předpisy na úseku nakládání s odpady. Souhlasí totiž se žalovaným, že problematika nakládání s odpady nespadá do jeho působnosti. V daném případě se soud ztotožňuje i s jeho závěry, že žalobcem namítané skutečnosti týkající se nakládání s odpady (změna skládkování a zdůraznění principu ochrany životního prostředí), nic nemění na žalobcově porušení ZVZ a ani nijak toto porušení neospravedlňují. Z pouhého počtu zařízení totiž v žádném případě nelze dovodit, zda již zařízení byla přizpůsobena novým právními předpisy či nikoli. Nelze tedy souhlasit se žalobcem, že jedině uchazeč, který disponuje více zařízeními, bude schopen plnit zakázku po celou dobu, tj. i po změně skládkování. Lze připustit, že to může být pravděpodobnější, nicméně způsobilost splnit zakázku lze zajistit pouze tím, že žalobce (zadavatel) svoje požadavky vyplývající z příslušných předpisů vtělí do kvalifikačních kritérií. V daném případě tedy konkretizuje, držení jakých zařízení musí uchazeč v rámci kvalifikace prokázat. Tedy tak, jak požadoval žalovaný. Jeho postup tak byl v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jak požaduje § 2 odst. 1 správního řádu.

Žádný z namítaných žalobních bodů nebyl shledán důvodným, přičemž soud nezjistil ani jakékoli pochybení, k němuž by měl přihlížet z úřední povinnosti. Žalobu tedy jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěšný nebyl (ani v řízení o žalobě ani v řízení o kasační stížnosti), proto mu náhrada nákladů řízení nepřisluší. Ta by příslušela žalovanému, neboť ten měl ve věci plný úspěch. Soud však neshledal, že by žalovanému vznikly náklady, jež by převyšovaly náklady jeho jinak běžné administrativní činnosti, a proto rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o žalobě ani řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s. ř. s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něho jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

V Brně dne 2. 12. 2009

Za správnost vyhotovení:
Lucie Gazdová

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu